

Характеризується незадовільним вихованням, відсутністю сформованого комплексу морально-етичних цінностей.

Література:

1. Нестерова І.А., Софілканич О.В. Кримінологічний портрет особи, яка вчиняє кримінальні правопорушення у сфері надання туристичних послуг. URL: <https://dspace.uzhnu.edu.ua/jspui/bitstream/lib/51624/1/267674-D0%A2D0%B5D0%BA%D1%81%D1%82%20%D1%81%D1%82%D0%B0%D1%82%D1%82%D1%96-617563-1-10-20221122.pdf>
2. Кримінологія: підручник / В. В. Голіна, Б. М. Головкін, М. Ю. Валуйська та ін.; за ред. В. В. Голіни, Б. М. Головкіна. Х.: Право, 2014. 440 с.
3. Офіс Генерального прокурора: статистика. URL: <https://gp.gov.ua/ua/posts/pro-osib-yaki-vchিনিli-kriminalni-pravoporushennya-2>
4. Судова статистика. URL: https://court.gov.ua/inshe/sudova_statystyka/

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-395-1-59>

РЕАЛІЗАЦІЯ РЕЖИМУ ПРАВА ВЛАСНОСТІ В УМОВАХ СПЕЦІАЛЬНИХ АДМІНІСТРАТИВНИХ РЕЖИМІВ

Лисак Олександр Миколайович

здобувач

*Приватної установи «Науково-дослідний інститут публічного права»
м. Київ, Україна*

Регулювання відносин із здійснення режиму власності відбувається як на нормативному рівні, так і на правозастосовчому та праксеологічному рівнях.

При цьому рівень нормативного регулювання права власності має ряд особливостей реалізації, що відображує зміст економічної структури та організації суспільства. Участь держави у здійсненні управлінського нормативного впливу на сферу права власності визначається через сукупність застосування імперативного методу втручання. Належна реалізація режиму права власності характеризується широкими міжгалузевими зв'язками відповідних елементів, що визначає комплексний характер таких правовідносин.

Режим права власності залежно від характеристики об'єктів взаємодії правовідносин поділяються на : режим нерухомого майна; режим майна публічних установ; режим майна приватних установ; режим майна державного підприємства; режим майна казенного підприємства; режим майна об'єкта оборони; тощо.

Таким чином, при встановленні змісту права власності важливе значення відіграє розуміння сутності категорії «майно», що при цьому на українському нормативному рівні відображується як «особливий об'єкт, що вважається окремою річчю, сукупністю речей, а також є сукупністю майнових прав та обов'язків» (ч. 1 ст. 190 Цивільного кодексу України [1]). Відповідно до ч. 2 ст. 190 Цивільного кодексу України [1] закріплено, що майнові права є неспоживною річчю. При цьому майнові права визнаються речовими правами» особи, і відповідно на них діє належний режим, що включає режим права власності, права на чужі речі, що регулюється чинним цивільно-правовим законодавством зокрема; права оперативного управління річчю та майном, право повного господарського відання, що регламентується в межах господарсько-правового законодавства, а також із застосуванням адміністративних процедур дозвільно-ліцензійного, контрольного-наглядового, юрисдикційно-деліктного провадження.

Варто підкреслити, що таке нормативне розуміння категорії «майно» перебуває у стані постійного критичного аналізу з боку представників вітчизняної юриспруденції, зокрема, через його невідповідність чи часткову відповідність світових та європейським критеріям регулювання та застосування.

Важливим є звернення до світових стандартів розуміння категорії «майно». Так, згідно із положеннями пункту d) статті 2 Конвенції ООН «Проти транснаціональної організованої злочинності» 2000 року визначено, що майно – це активи матеріального чи нематеріального характеру, рухомі або нерухомі речі, а також певна сукупність документарного підтвердження юридичних прав, тобто певних майнових прав [2; 3].

Підставами для виникнення права власності є: укладення правочинів та договорів, як їх різновидів; ухвалення управлінського рішення, що відноситься до системи юридичних фактів, настання яких призводить до виникнення, зміни чи припинення правовідношення; створення нової речі або переробка майна, що вже втратило цінність для інших учасників правовідносин; унаслідок учинення делікту (порушення правових положень законодавства) під час здійснення господарської (підприємницької) діяльності; чи інших обставин [4, с. 99–101].

Важливо підкреслити, що відповідно до частини 1 статті 145 Господарського кодексу України майновий стан суб'єкта господарювання розуміється як сукупність майнових прав, що належать йому, та майнових зобов'язань, виконання яких на нього покладається, та має бути відображено в документації та бухгалтерській звітності, що відображує його господарську діяльність згідно із вимогами чинного законодавства.

Згідно із частиною другою статті 145 Господарського кодексу України встановлено, що зміна правового режиму майна суб'єкта господарювання має відбуватися відповідно до рішення власника (власників) майна у спосіб, що закріплюється чинним законодавством, окрім випадків, коли така зміна є забороненою.

Відповідно до чинного законодавства розуміння зміни правового режиму майна суб'єкта господарської діяльності має відображати наявність суттєвих змін встановлених вимог, які формуються на етапі придбання майна, його подальшого використання в процесі господарської діяльності, вибуття, трансформації спеціальних правил майнового обліку та бухгалтерського аудиту тощо. Зміна правового режиму має відбуватися за погодженням та волевиявленням власника майна чи іншої уповноваженої особи.

Література:

1. Цивільний кодекс України. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text>
2. Проценко Т. О. Правове регулювання адміністрування податків і митних платежів : дис. ... д-ра. юрид. наук : 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право ; Інститут законодавства Верховної Ради України. К., 2008. 386 с.
3. Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти транснаціональної організованої злочинності. https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_789#Text
4. Беліков О. Правовий режим майна суб'єктів господарювання. *Юридичний журнал: аналітичні матеріали. Коментарі. Судова практика*. 2011. № 7–8. С. 99–101.